

Força sindicat

Suplement de la 'Revista Catalunya'

EXPLOITACIÓ

PIETAT

Aquesta publicació especial de la CGT de Catalunya que tens a les mans pretén reivindicar el sindicalisme alternatiu a Catalunya, que estem construint, en una data tan significativa com l'1 de Maig.

En les pàgines que segueixen volem repassar alguns dels eixos centrals que s'estan treballant des de la CGT Catalunya. Per aquest motiu, dues persones del Secretariat ens exposaran l'estat de la confederació. També repassem quines vagues ha protagonitzat la CGT, a quins nous sectors laborals s'està fixant la mirada, amb quines eines compta, quin és el nivell d'afiliació entre la joventut i quines lluites s'estan duent a terme entre els sectors laborals més feminitzats.

Es tracta, doncs, d'una visió panoràmica del que és en l'actualitat el tercer sindicat en afiliació a Catalunya i el primer en conflictivitat des de fa uns anys, com mostren les infografies de les primeres pàgines.

Aquest quadern vol fer d'altaveu d'un món que els moviments anticapitalistes sovint han abandonat i deixat de banda, el món laboral i sindical, però que alhora constitueix la punta de llança en els enfrontaments entre classe treballadora i capital.

L'1 de Maig és una data coneguda en el calendari reivindicatiu, però també és una senya d'identitat: obrera, sindical, anticapitalista, feminista...

I una acumulació d'experiències històriques que connecten amb el present i que posen en relleu que l'anarcosindicalisme que defensa la CGT continua ben present als centres de treball i als carrers, amb vivències quotidianes de mobilització, participació i organització que queden ben reflectides en aquest número especial.

Per l'1 de Maig, visca la lluita i l'organització de la classe obrera! Força, sindicat!

**Concentració a la Plaça
dels Països Catalans
amb motiu de la Vaga per
Palestina. Barcelona.**
7 de febrer de 2024.
CGT Catalunya.

Deu anys liderant la lluita sindical a Catalunya

TEXT: REDACCIÓ 'REVISTA CATALUNYA'

En la darrera dècada, la CGT s'ha situat en una espiral de creixement a Catalunya. A més militància, més conflictivitat. A més conflictivitat, més militància i més victòries sindicals. És una dinàmica que explica una concepció present en el si de l'anticapitalisme: cal organització i cal plantar cara. El temps de la pau social i de l'anomenat "assalt a les institucions" ha representat una derrota per a la classe treballadora, de la qual cal sortir com més aviat millor. Moltes persones han trobat el seu espai en un sindicat de classe i autònom com la CGT.

L'organització anarcosindicalista ha crescut un 40% en nombre d'afiliades en només deu anys, i ha superat les 24.100 membres aquest 2025, només a Catalunya. Durant aquesta dècada, cada any s'ha batut un nou rècord d'afiliacions, fins a la xifra de 4.200 altes només el 2024. En només cinc anys s'ha doblat el nombre de persones que s'uneixen al sindicat anualment.

La CGT està provocant una dinàmica molt esperançadora per al nou sindicalisme. El perfil clàssic de persona que se sent interpel·lada per l'acció sindical està canviant. Ja no és només un espai per a homes de mitjana edat, i això es reflecteix en les formes d'organitzar-se i d'actuar. No sense tensions ni dificultats, és clar. Les dades parlen per elles mateixes: més de la meitat de les noves afiliacions són dones i identitats dissidents, i el 13% són persones de menys de 30 anys.

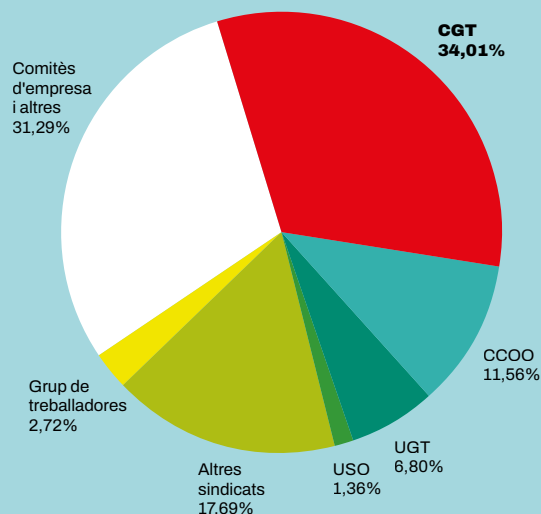
Aquest torrent de noves sindicalistes està desencadenant una conflictivitat més notable als centres de treball. Des de l'any 2015, la CGT lidera la convocatòria de vagues a Catalunya i també és el sindicat que més vaguistes mobilitza, amb diferència. L'any 2024 arribem a una xifra rècord on, una de cada tres vagues convocades a Catalunya ha estat registrada pel moviment anarcosindicalista.

De fet, segons les dades de l'Observatori del Treball i Model Productiu, durant els darrers deu anys la CGT ha convocat més vagues que les organitzacions CCOO i UGT juntes, malgrat que té una representació molt inferior a aquestes dues centrals sindicals, l'activitat i capacitat de convocatòria i mobilització de les seves delegacions resulta molt més alta. ●

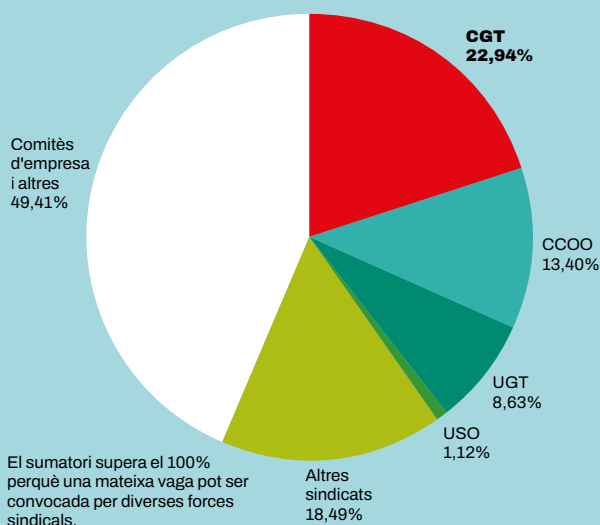
CONVOCATÒRIA DE VAGUES

FONT: Observatori del Treball i Model Productiu de la CGT Catalunya.

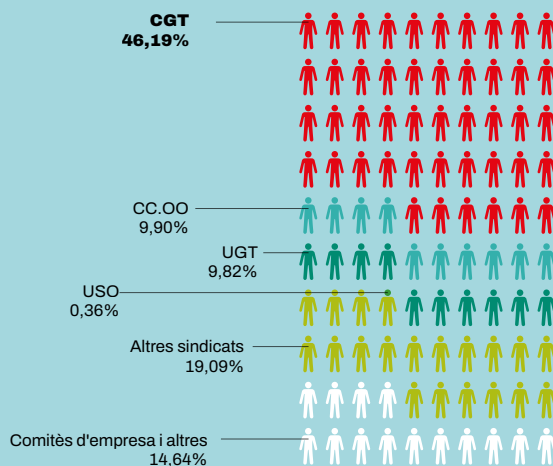
VAGUES CONVOCADES 2024

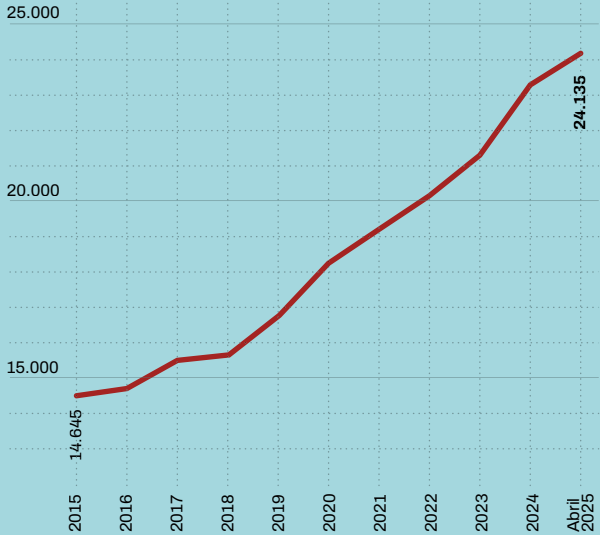
VAGUES CONVOCADES 2015-2024

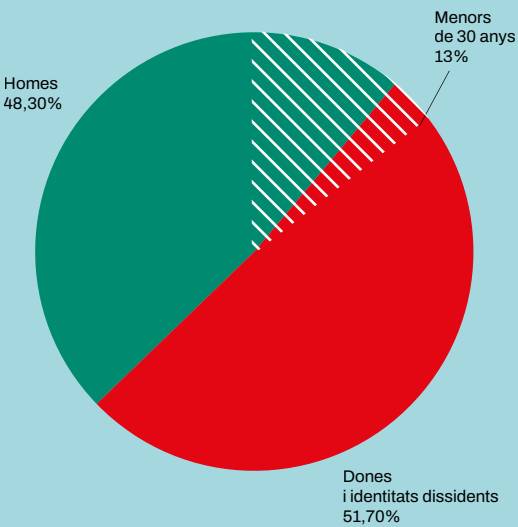
TREBALLADORES PARTICIPANTS EN VAGUES PER SINDICAT CONVOCANT 2015-2024

**EVOLUCIÓ D'AFILIACIONS
DE CGT CATALUNYA**
FONT: CGT Catalunya.

**PERFIL DE LES
NOVES AFILIACIONS**
FONT: CGT Catalunya.

SEUS DE CGT CATALUNYA

COL·LECTIU DE
DOCTORANDES
EN LLUITA

Montse Sánchez
Secretària general de la CGT Catalunya

“Pensar que no hi ha alternativa i que hem d’abaixar el cap és la pitjor derrota per a la classe treballadora”

Montse Sánchez és operària a la planta de Seat de Martorell, tasca que compagina amb les quaranta hores mensuals que dedica a fer de delegada sindical a l’empresa. Des de fa dos anys, és la secretària general d’aquesta força sindical a Catalunya. Analitzem amb ella el gran creixement en militància de l’organització i altres qüestions de l’agenda laboral i social

La CGT està en expansió. És ja el tercer sindicat a Catalunya en afiliació. A què creus que es deu?

A diversos factors. D'una banda, no podem obviar que som l'únic sindicat que es presenta com una alternativa real per a la classe treballadora, que lluita i fa front a les patronals per aconseguir drets laborals i socials. D'altra banda, som el sindicat referent a Catalunya en convocatòries i seguiment de vagues. A més, la CGT és un sindicat de batalla, on les persones que s'afilien construeixen el seu propi sindicalisme als centres de treball, basat en els valors de la confederació. És un sindicalisme de *currante a currante*.

La CGT té una fórmula per guanyar els conflictes?

N'existeixen diverses, però és important saber quina fórmula aplicar a cada conflicte per guanyar-lo. Saber on es pot fer més pressió, quines aliances i suports ens poden ajudar, o si cal activar la via jurídica. Independentment de l'estratègia que es posi en marxa, hi ha dos elements imprescindibles que funcionen sempre en tots els conflictes: el suport mutu i la solidaritat. Són bàsics per un acompanyament de tot el sindicat a cada conflicte.

Cada vegada s'afilien més dones al sindicat i prenen importància algunes lluites en sectors feminitzats. Quin és el paper del feminisme a la CGT?

L'anarcofeminisme crític i transgressor sempre ha estat en l'essència de la CGT. Sempre hi ha hagut companyes que, històricament, han visibilitzat la necessitat de construir espais segurs per a les dones i dissidències, perquè els sindicats han estat espais molt masculinitzats. Temps enrere van estar molt soles enfrontant-se al patriarcat. Ara, aquesta essència anarcofeminista ha pres forma amb més força i som moltes les que impulsem lluites laborals i socials des d'una referència més visible i activa.

Un dels assumptes que més està d'actualitat en l'agenda laboral és la reducció de la jornada. Què penses de l'establiment de les 37,5 hores setmanals que s'ha pactat últimament?

És una reducció *light*, del tot insuficient. Són engrunes per no afrontar el debat d'una reducció considerable de la jornada de treball. De fet, existeixen sectors que ja tenen aquesta jornada establerta per conveni. A escala social, l'estrès, la insatisfacció en el treball i la frustració per no poder gaudir i disposar del temps propi són sentiments que van en augment. Hem de canviar aquest paradigma. No pot ser que una persona es deixi la vida treballant i, tot i això, no arribi a final de mes.

Paral·lelament, reivindiqueu un augment dels salaris...

Sí, la nostra aposta és reduir la jornada a trenta hores setmanals sense que es redueixi el sou. Mantenir els salaris quan es redueix la jornada de treball és una proposta indiscutible.

“La CGT és un sindicat que va més enllà dels centres de treball. Quan creus en un sindicalisme que aspira a canviar la societat i el poses en pràctica, tens la necessitat d'enfrontar-te a tot el que ens oprimeix, d'ocupar els carrers i exigir drets”

“Apugem els salaris, abaixem els lloguers” és el lema de la CGT en suport a les mobilitzacions pel dret a l’habitatge. La classe treballadora està cada vegada més ofegada?

Claríssimament. Les treballadores vivim una pèrdua de poder adquisitiu brutal mentre els beneficis de les empreses no paren de disparar-se. El sistema capitalista ha de buscar altres sectors per sobreviure, però no ens el traïem de sobre. És un paràsit que ens deixa el just per no morir, perquè continuem produint i fent girar la seva roda.

La CGT va participar en les manifestacions contra l’encariment dels lloguers d’habitatge el novembre i a l’abril, sempre és present en l’1 de Maig i altres dates significades... S’entén la CGT sense la presència al carrer?

La CGT és un sindicat que va més enllà dels centres de treball. Quan creus en un sindicalisme que aspira a canviar la societat i el poses en pràctica, es converteix en un mode de vida. Tens la necessitat d’assenyalar i enfrontar-te a tot allò que ens oprimeix. Ocupar els carrers i exigir drets és una acció fonamental.

La gent s’ha cansat del binomi CCOO-UGT que ha dominat el panorama sindical de l’últim mig segle?

No podria dir-te si tothom s’està cansant d’això. Hi ha una part de persones que té distorsionat el concepte de *sindicat*, que ha naturalitzat que existeixin sindicats que practiquen la pau social a costa de renunciar a drets o que, si més no, no s’esforcen a animar a la gent perquè lluiti. Podria dir-se que són els sindicats de la patronal. Per nosaltres són els sindicats de la derrota. CCOO i UGT han deixat de creure que fer sindicalisme és canviar aquest món de merda, i això, pensar que no tenim alternativa i que hem d’abaixar el cap, és la pitjor derrota per a la classe treballadora. ●

Foto: Tsun Ho

Treballadors de Secomsa,
empresa pública de recollida de
residus al Baix Camp, en vaga.
Botarell. 23 de setembre de 2024.
CGT Catalunya

Vols millorar el teu salari i condicions a la feina? Prepara una bona vaga

A banda del seu creixement en militància, la CGT és, des de fa deu anys, el sindicat que més vagues lidera a Catalunya i el que atreu més vaguistes. Aquesta dinàmica ha donat diversos fruits en forma de millora de drets laborals i ha deixat en evidència les limitacions de l'estratègia basada en la negociació

L'any passat, diverses vagues indefinides o llargues van sacsejar el panorama sindical i laboral a Catalunya. I amb un resultat molt clar: millores en forma d'incrementos de dos dígits en salaris, beneficis socials i reduccions significatives de jornades laborals. En aquest marc, diverses seccions sindicals de la CGT van desplegar l'acord de creació d'una caixa de resistència, aprovat pel conjunt de sindicats de l'organització al Congrés que es va celebrar a Sallent (el Bages) l'any 2023.

L'objectiu de la creació d'aquesta caixa de resistència del sindicat era doble: d'una banda, permetre que les afiliades aguantessin més jornades de mobilització per mantenir fermes les seves reclamacions i, de l'altra, que aquest increment en la força de les plantilles aconseguís vèncer la capacitat de no fer cessions de les empreses. És a dir: més jornades de vaga per obtenir més victòries per a la classe treballadora. Vist amb perspectiva, el pla està funcionant.

En contrast amb aquesta estratègia, els resultats que ofereix el sindicalisme basat en la pau social

i l'absència de lluita no pot ser més descoratjador. Segons les dades oficials, el poder adquisitiu al si d'una mateixa categoria professional ha caigut, de mitjana, un 12,8% entre els anys 2010 i 2022, i això ponderant la inflació a escala estatal i no de Catalunya, que és gairebé sempre més elevada.

Ras i curt: els increments de salaris recollits en convenis col·lectius, assolits per organitzacions sindicals que no aposten per la mobilització, s'han traduït en un rotund fracàs en forma d'empobriment de les plantilles. S'ha demostrat un camí inútil per millorar les condicions de treball, ans al contrari: aquestes han empitjorat de forma ostensible. Alhora, aquesta davallada del poder adquisitiu ha estat tremendament beneficiosa per a les patronals, que han vist descendir, en termes reals, el cost de la mà d'obra necessari per tirar endavant els seus negocis. A aquest còctel és inevitable afegir-hi l'increment imparable de cost de l'habitatge per a constatar, de forma nítida i amb dades objectives, l'esgotament del model basat en la contenció de les reivindicacions de les treballadores.

Al fabricant tèxtil H&M van caldre 97 dies de vaga indefinida al servei d'atenció telefònica per aconseguir un augment del 10 % del salari, mentre que a l'escola d'imatge i so ITES, l'empresa va acceptar els punts demanats després de 21 dies de mobilització

Els límits de la negociació

La percepció de pèrdua d'utilitat de la via de la negociació en els despatxos dels sindicats majoritaris té la seva correspondència en l'enfortiment de sindicats de contrapoder i la seva influència en la lluita sindical a Catalunya. I, de forma especial, amb qui avui és la tercera organització sindical pel que fa a nombre de persones afiliades: la CGT.

En els darrers deu anys, la CGT ha crescut un 71,4 % el seu volum d'afiliació a Catalunya, fins a les més de 24.000 persones afiliades el mes de març; un creixement exponencial que es tradueix en rècords de noves altes que se superen any a any des de fa sis. Al costat d'aquesta dada tan significativa, cal posar-ne una altra. La CGT és l'organització sindical que, des de l'any 2015 lidera més convocatòries de vaga a Catalunya i la que atrau més vaguistes, una dada que cal ponderar amb la menor presència en centres de treball respecte a altres grans organitzacions. Així, podem fer-nos una idea de l'enorme diferència entre aquestes organitzacions i la CGT pel que fa a models d'activació de les reivindicacions de la classe treballadora catalana.

Tot i que les vagues són necessàries sempre, no totes tenen les mateixes oportunitats d'èxit. Quan l'empresa està en una situació real complicada i aquesta es tradueix en una agressió a la plantilla, la vaga és un mecanisme de defensa per evitar la implantació d'aquest retrocés. Ara bé, quan el vaixell va a tot drap, des dels sindicats sempre hi ha la temptació "d'anar fent", de no tenir tan clara la necessitat de mobilitzar-se. Però sol ser, precisament, el millor moment per fer-ho. Si l'empresa està obtenint beneficis i les expectatives són bones, l'última cosa que vol és soroll intern que dificulti aquesta tendència. A banda, que és més viable que aportí una part dels seus guanys per calmar una possible situació conflictiva. És, doncs, el millor moment per reclamar un repartiment just del benefici.

Un exemple molt clar d'aquest context el trobem l'any 2023, quan, durant un calendari de vagues convocat per la CGT a escala de l'Estat espanyol, el grup Inditex va pujar el salari a milers de treballadores en un 25 %, mentre que mesos abans l'havia deixat congelat en un acord amb els sindicats més propers als plantejaments de l'empresa. Sense la pressió de les treballadores, l'empresa no hauria concedit mai aquest increment. ►

Un any de victòries per a la CGT a Catalunya

El 2024 ha estat un any de moltes lluites per al sindicat CGT, en moltes de les quals es va fer palesa aquesta estratègia de pressió. El resultat han estat victòries importants, com la de l'augment salarial del 40 % en la plantilla del servei de cuidadores del Centre d'Acol·lida d'Animals de Companyia de Barcelona, després d'una vaga indefinida de 59 dies.

Amb el fabricant tèxtil H&M van caldre 97 dies de vaga indefinida al servei d'atenció telefònica per aconseguir un increment del 10 % del salari, mentre que a l'escola d'imatge i so ITES, l'empresa va acceptar tots i cada un dels punts demanats després de 21 dies d'aturada de l'activitat, que va comptar amb el suport de la comunitat educativa.

El 2024 ha estat un any de moltes mobilitzacions per a les afiliades de la CGT, amb alguns èxits importants, com la pujada salarial del 40 % al servei de cuidadores del Centre d'Acol·lida d'Animals de Companyia de Barcelona després de 59 dies de vaga indefinida

Piquet de vaga davant la planta d'Acrylicos Vallejo. Vilanova i la Geltrú. 25 de novembre de 2024.
CGT Catalunya.

A Secomsa, l'empresa pública que recull els residus a la comarca del Baix Camp, que depèn del consell comarcal, es va aconseguir la reducció de la jornada a 35 hores setmanals, increments salarials i nous conceptes com els triennis, després de 25 dies de conflicte obert. I en el mateix sector també cal recordar la lluita de la plantilla de Prezero, al Baix Penedès, que va plantar cara a la multinacional de prestació de serveis mediambientals durant 75 dies, amb el resultat d'un increment salarial de 1.000 euros lineals, revaloritzables, més un augment retroactiu del 2,5 % i la consolidació dels plusos.

Hi ha exemples d'altres victòries pel que fa a mobilització laboral al llarg del passat any, com la pujada salarial del 8,2 % a la tecnològica DXC després de set jornades de vaga, o el cas d'Acrylicos Vallejo, on es va aconseguir un increment del 20 % del salari, beneficis socials i una reducció de la jornada mitjançant una vaga parcial de 26 dies.

Tots aquests episodis mostren que les millores reals en l'àmbit dels drets laborals s'estan obtenint ara mateix mitjançant la unió de les treballadores, sense el conformisme derrotista de qui ni creu ni vol mobilitzar a les plantilles per millorar els seus drets i condicions salarials. La caixa de resistència està demostrant ser una eina molt important en aquesta estratègia. Ara bé, per poder fer més extensives aquestes lluites i victòries és absolutament imprescindible que tota la gent conscienciada, que sap quina és la seva classe i com fer valdre els seus interessos, faci el pas de sumar-se a projectes de confrontació com el de la CGT de Catalunya. ●

Piquet durant la vaga a Secomsa al Botarell, el Baix Camp. CGT Catalunya.

Acció feminista per cuidar les feines més precaritzades

Treballadores del Servei d'Atenció Domiciliària durant la jornada de vaga convocada a tot Catalunya.
Barcelona. 5 de març de 2025.
CGT Catalunya.

A Catalunya, gairebé el 90 % de les feines de cura les duen a terme dones i identitats dissidents, sovint migrades, molts cops sense accés a unes condicions justes de treball. La Secretaria d'Acció Feminista i LGTBIQ+ de la CGT Catalunya denuncia que “el sistema econòmic i polític hegemònic invisibilitza i precaritza les cures amb l'abandó i l'explotació de qui cuida i de qui les rep”

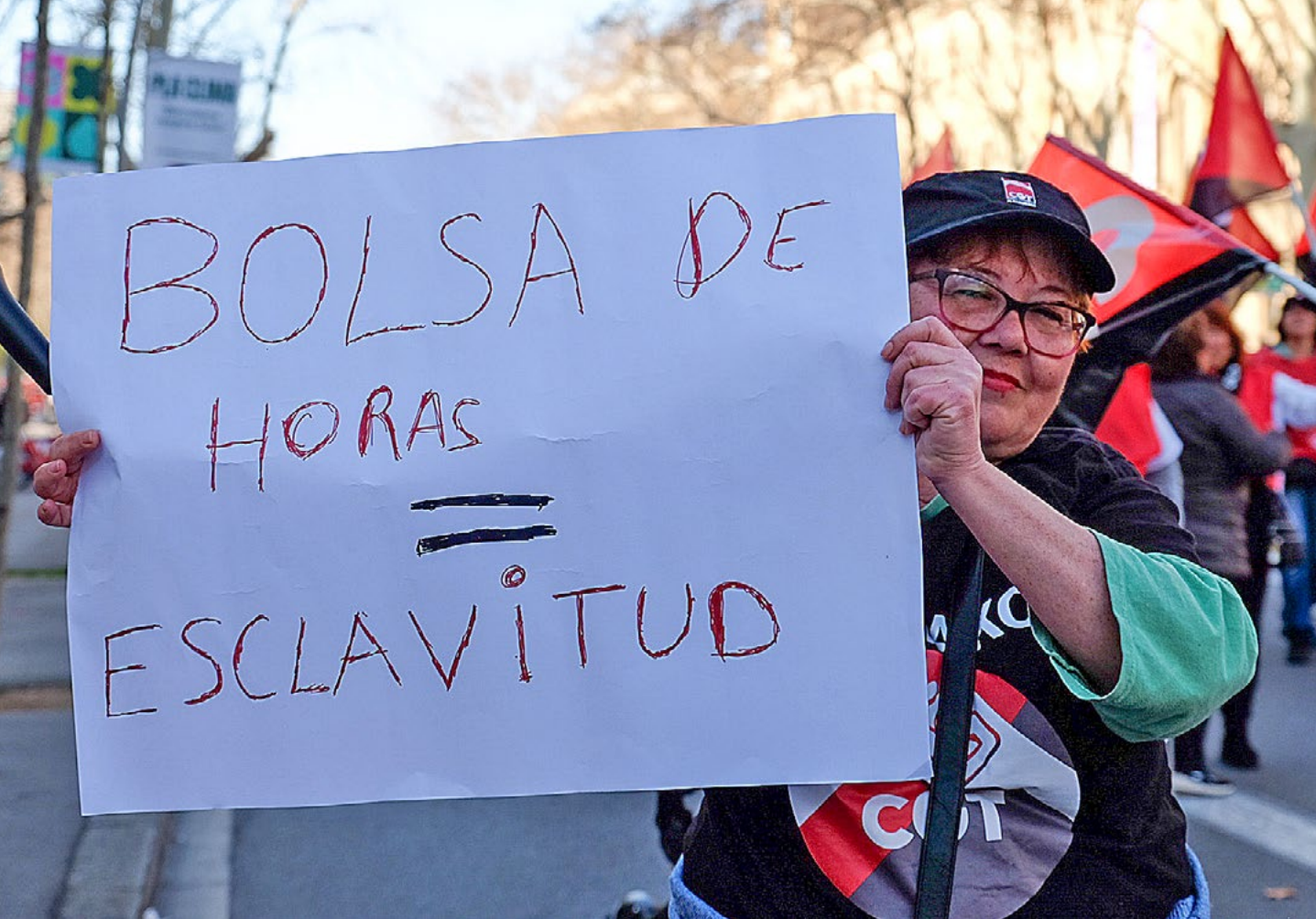
TEXT: SECRETARIA D'ACCIÓ FEMINISTA DE LA CGT CATALUNYA

“Drets, no favors”. Això exigien el matí del 7 de març, davant del Departament de Drets Socials (Barcelona), el Sindicat de Mares en la Diversitat Funcional i altres col·lectius de l'àmbit de les cures, com Sindicat SAD de Cuidadores Municipals Professionals, Sindillar o PETRA Maternitats Feministes, entre d'altres, que van donar el tret de sortida per a la vaga general feminista del 8 de març amb una acció conjunta convocada amb el suport de la Secretaria d'Acció Feminista i LGTBIQ+ de CGT Catalunya.

L'acció va tenir com a objectiu visibilitzar l'eix que centralitzava les reivindicacions de la jornada del 8M d'enguany, les cures, així com fer arribar les demandes dels col·lectius convocants a la consellera catalana de Drets Socials, Mònica Martínez Bravo.

María José Tavira Sánchez, membre del Sindicat de Mares en la Diversitat Funcional, valora positivament l'impacte d'aquesta acció en el marc de la vaga feminista, però adverteix que “s'ha de continuar perquè no quedi en un fet anecdòtic: al final, a totes ens interpel·la. La falta d'equitat és un fet, i no només amb el 8M”.

En efecte, a Catalunya, com a molts altres territoris, gairebé el 90% de les feines de cures les desenvolupen dones i identitats dissidents. Alguns dels sectors que inclouen aquestes tasques –com la sanitat, l'educació, el lleure, l'atenció en residències, els serveis d'atenció domiciliària o la neteja, entre d'altres, són els més precaritzats i, en molts casos, sostinguts per persones que no sempre tenen accés a condicions justes de treball, a una jubilació digna, a la percepció per atur, o fins i tot per treballadores que, a més, han hagut de sobreviure el fet d'haver migrat de manera forçada. ►

“L'amor no paga factures ni cotitza”

Maria Herrero, també activista del Sindicat de Mares en la Diversitat Funcional, apuntava, en un especial radiofònic de la CGT titulat “Sindicalisme en clau feminista”, que “la majoria de les protestes que ara mateix veiem als carrers (de l'habitatge, de la sanitat, de l'educació...) són de col·lectius que estan lligats a les cures, a tots els recursos i serveis que ens falten per tenir una vida digna”. Dit d'una altra manera, les feines feminitzades –remunerades i no remunerades–, ara mateix, es troben en un moment de reclamació de drets bàsics.

A diferència d'altres països, en el nostre entorn, els sindicats tradicionals no sempre han adaptat la seva estratègia per incorporar les reivindicacions i la presència de les treballadores d'aquests sectors. “L'estat del benestar som les mares i les cuidadores. Els sectors feminitzats estan sostenint la vida i ens falten polítiques públiques que ens han de permetre organitzar-nos”, assenyala Herrero.

Des de la Secretaria d'Acció Feminista i LGTBIQ+ de CGT Catalunya es treballa tot l'any per denunciar que el sistema econòmic i polític hegemònic invisibilitza i

precaritza les cures per mitjà de l'abandó i l'explotació de qui cuida i de qui rep cures. Des de l'organització s'entén que és una qüestió que “ens afecta a tots els nivells i una estratègia de control social que ens manté subjectes al benefici del mercat i al paradigma del capital per sobre de les vides”. En aquest sentit, Tàvira Sánchez explica que “al mateix temps que la societat i l'Estat veuen els nostres fills i filles com una despesa, perquè no produeixen, es lucra de les persones dependents i amb discapacitats. Hi ha un negoci enorme al darrere”. Però, a on van a parar els diners?

A les taules negociadores i al carrer

El servei d'atenció domiciliària (SAD) és un servei públic, però les administracions solen subrogar-lo a empreses privades. En aquest servei essencial, en el qual abunden els contractes temporals, les treballadores –majoritàriament dones migrades– denuncien, per mitjà també dels sindicats, coaccions, menyspreu i, en alguns casos, intimidació per part de les empreses, que dificulten encara més una militància incompatible amb horaris llarguíssims i amb condicions molt poc dignes. Malgrat tot, lluiten per

Agustín Yáñez, treballador de la residència Joan XXIII de Cerdanyola del Vallès, en vaga des de fa 23 mesos, atribueix la força organitzativa de la secció sindical a “una solidaritat intergeneracional que ha sigut clau entre dones: Agafem responsabilitats entre totes i organitzem espais de cures”

fer-se més visibles i fa dos anys que negocien amb les administracions el VI Conveni SAD de Catalunya, una lluita que s'ha estès a altres llocs de l'Estat espanyol com Madrid, Sevilla i Saragossa.

Caro Mancebo (ens demana usar un nom fictici), treballadora de l'empresa Servisar/Domus Vi i afiliada a la CGT, explica que la seva estratègia s'estructura per mitjà d'assemblees, “on proposem idees i triem les més adients per dur a la pràctica”. “Portem la lluita tant a les taules negociadores com al carrer, on protestem amb soroll, xiulets i banderes. No obstant això, a les mobilitzacions solen anar-hi només les delegades, perquè moltes companyes no es poden permetre faltar a la feina, a causa de la precarietat en què es troben”, remarca. En els últims anys, han convocat vagues amb un alt percentatge seguiment.

Agustín Yáñez treballa a la residència Joan XXIII de Cerdanyola del Vallès, un centre de titularitat pública i gestió delegada, amb una plantilla de gairebé vuitanta persones que cuiden una cinquantena d'usuàries. Fa vint-i-tres mesos que la plantilla s'ha declarat en vaga indefinida. Explica que això s'ha pogut mantenir gràcies a haver consolidat, durant vuit anys de recorregut de la secció sindical, una identitat de centre que “va més

enllà de l'empresa que ens gestiona”. Assegura també que és fonamental la consciència que s'ha pres, sobretot arran de la pandèmia, de ser un servei essencial, “indispensable per a la vida”.

Aquesta importància de l'essencialitat ha configurat l'acció sindical per aconseguir victòries com, per exemple, augments de salari, contractes indefinits, millores en condicions de treball (descansos, vestuari, menjar...), un 26% de baixada de les ràtios en dos anys amb ampliació de plantilla, entre d'altres. Yáñez atribueix la gran força organitzativa de la secció sindical al fet que practica “una solidaritat intergeneracional que ha sigut fonamental entre dones: Agafem responsabilitats entre totes i organitzem espais de cures internes”.

Des de la Secretaria d'Acció Feminista i LGBTIQ+ de CGT Catalunya s'apunta que “tenim un gran repte: escoltar, acompanyar, col·laborar i fer visible el treball de les cures com a eix de violència masclista i patriarcal”, i s'assegura que es continuarà amb aquesta lluita perquè “les cures són un dret essencial col·lectiu, no una obligació individual de les dones. És la base que sosté la vida i, per tant, han de ser reconegudes, redistribuïdes i garantides per tota la societat”. ●

Noves generacions, nous sectors, noves formes de lluita sindical

Es diu que, amb la deslocalització i la reconversió industrial, el món del treball ha canviat i que la classe treballadora, que sostenia l'antic moviment obrer, amb sindicats forts i un entramat social sòlid, ha desaparegut, almenys tal com la coneixíem. Aquests canvis han provocat que es plantegin preguntes sobre el replantejament del sindicalisme, el seu funcionament o les seves estratègies.

D'un quant temps ençà, però, l'activisme sindical s'ha estès a nous sectors. Als EUA ha emergit durant els últims anys una nova fornada d'organització sindical en empreses i sectors en els quals mai s'havia vist un fenomen similar. Es tracta de conegudes multinacionals i cadenes com Amazon i Starbucks.

A Catalunya, però, la dinàmica és diferent: el panorama sindical varia molt respecte als Estats Units. Ja existeixen grans organitzacions i una tradició de mobilització laboral més arrelada. L'extensió històrica de l'anarcosindicalisme pot servir d'exemple. Molts d'aquests nous sectors, sovint juvenils i precaris, han anat fixant l'atenció en sindicats alternatius. La Confederació General del Treball, que ha crescut molt des de fa vuit anys, ha acollit bona part d'aquest interès. ►

**Les treballadores
acomiadades a WinSystems,
reprimides sindicalment
i substituïdes per IA, protesten
davant d'un congrés del sector.**
L'Hospitalet de Llobregat. 22 de gener
de 2025. CGT Catalunya.

La CGT ha experimentat un notable creixement d'afiliació entre joves, en part per la irrupció de l'organització en àmbits, com el del repartiment a domicili o el sector dels videojocs, on gairebé no hi havia tradició d'organització i defensa de drets per part de les plantilles

TEXT: ADRIÁN ZARCO SANTIVERI

Precarietat mal repartida

Un exemple és el del transport de repartiment o *riders*. La CGT té presència a Glovo des de l'any 2021 i està personada com a acusació popular en el procés penal contra Òscar Pierre, director d'aquesta l'empresa. La seva activitat s'ha bolcat en el terreny legal, a causa dels pocs fruits que donava l'agitació al carrer. Javi Pérez, *rider* i afiliat a la CGT, n'enumera algunes de les causes, com el discurs de l'empresa sobre l'autonomia del personal repartidor, l'absència d'un lloc de treball fix, l'alta temporalitat i la situació administrativa irregular de bona part de la gent que s'hi dedica.

A més, assenyala altres problemes importants, com la inexperiència i l'absència de referents pel que fa a l'acció sindical, però també condicions de treball, les llargues jornades que ha d'assumir el personal, que dificulten la militància i el treball amb un pla estratègic per millorar aquestes condicions.

Amb l'obertura del procés penal contra Òscar Pierre, la seva situació no ha millorat, sinó que la companyia s'ha creat empreses subcontractades, que generen una major fragmentació de la plantilla. És un moviment que pretén desprendre's del personal autònom per prioritzar les subcontractacions, de manera que el primer grup abandona l'empresa perquè no rep tantes comandes. "La valoració que faig és sempre ambivalent –assenyala Pérez, tot fent balanç del recorregut de la mobilització–.

La Coordinadora Sindical del Videojoc (CSVI), va protagonitzar el febrer una vaga a l'empresa Ubisoft que ja ha esdevingut referent, per ser la primera declarada en el sector a tot l'Estat espanyol

Manifestació en contra de la digitalització agressiva als comerços.
Barcelona. 5 d'abril de 2024.
CGT Catalunya.

Per una banda, penso que hem fet prou amb el que tenim i, per una altra, que podríem haver fet més”. El repartidor, en aquesta línia, fa una crida i reflexió a continuar repensant el sindicalisme per incloure aquests nous subjectes: “Potser caldria donar unes voltes al paper que volem que exerceixi la CGT amb una classe treballadora cada cop més heterogènia: en qüestions com l’origen o la llengua... En definitiva, el panorama es tradueix en treballadors pobres amb els drets sistemàticament vulnerats”.

Acomiadaments fora de pantalla

Un altre exemple de penetració de la CGT en aquests nous sectors és la Coordinadora Sindical del Videojoc (CSVI), una organització d’àmbit estatal que agrupa seccions en les empreses més importants d’aquest sector tecnològic innovador, on mai s’havia fet sindicalisme i que ara la CGT està explorant a Catalunya, amb el Sindicat d’Arts Gràfiques de Barcelona (SEGAP) com a punta de llança.

L’àmbit del videojoc viu una crisi palpable des de fa uns dos anys, amb multitud d’empreses petites i molts acomiadaments. La CSVI denuncia que els ERO contra els que estan lluitant, l’alta precarietat i la inestabilitat laboral, acaben afectant la vida del personal que hi treballa.

Per aquests motius, al febrer, la coordinadora va protagonitzar una vaga a Ubisoft que ja ha esdevingut referent, perquè va ser la primera declarada al sector a tot l’Estat espanyol. L’acció va aconseguir tancar el centre. “Crec que la CGT ha sabut donar resposta a una necessitat”, explica Violeta Moldes, afiliada al sindicat i treballadora del sector. “El negoci del videojoc fins fa menys d’un any tenia dues patronals (DEV i AEVI) i zero sindicats. Ni tan sols hi havia presència de la UGT o de CCOO, només algunes afiliades soltes i que no estaven en contacte entre si”, apunta l’activista. “Ara, CSVI-CGT és la referència estatal a l’hora d’organitzar-se entre els treballadors”. Per ella, el cas d’Ubisoft exemplifica que “no és que la CGT hagi sabut adaptar-se a un nou sector, sinó que ha sabut usar l’experiència que ja tenia en sectors similars, com a informàtica i arts gràfiques, per mostrar a les treballadores del videojoc que les condicions que tenim en la indústria no són tan especials, que hi ha milers de treballadores que afronten les mateixes problemàtiques que la gent de videojocs, i que no estan soles en això”.

Riders i gaming no són els únics sectors laborals nous o amb escassa tradició sindical en els quals la CGT s’estén. Hi ha altres exemples molt significatius, la victòria en les primeres eleccions sindicals a Booking, aquest any, o el creixement del sindicat en el sector del lleure, en el qual la precarietat està a l’ordre del dia, com evidencien les denúncies a la Fundació Catalana de l’Esplai aquest mateix any diverses presumptes irregularitats i incompliments de conveni o les vagues a la Fundació Pere Tarrés el 2023.

Joel Ramos, secretari de Joventut de la CGT Catalunya, associa aquest increment de la presència anarcosindicalista als llocs de treball al fet que les treballadores han vist la CGT com una eina “útil” per a la defensa dels seus drets, amb un model, el de seccions, que els beneficia més i és més estratègic per aconseguir victòries i avenços. És clar que no totes les treballadores d’aquests sectors són joves, però donada l’alta temporalitat en aquestes feines i les baixes condicions, són les noves generacions qui més pateixen la precarietat.

D’aquesta forma, amb la incorporació de nous sectors a la CGT, no és estrany que mentre altres centrals sindicals estiguin immerses en un procés d’envelliment de la seva base d’afiliació, els menors de 35 anys tinguin un pes més elevat dintre del sindicat anarcosindicalista, tot i que la mitjana d’edat de l’afiliació segueix sent elevada. L’explicació d’aquesta atracció de les joves és, segons Ramos, el funcionament menys burocràtic de la CGT, la recerca del conflicte com a pal de paller del sindicalisme i els moviments socials coma porta d’entrada al sindicat. “No creiem que la precarietat sigui una norma”, conclou. ●

Iru Moner

Secretari d'Acció Social de la CGT Catalunya

**“És tan injust que et
congelin el salari com que
t’apugin el lloguer”**

Des de les lluites contra la crisi del 2008, passant per les vagues feministes o el moviment per l’habitatge, han sigut moments on la militància de la CGT ha aportat el seu gra de sorra i ha fet seves aquestes reivindicacions. En parlem amb Iru Moner, secretari d’Acció Social de la CGT Catalunya, lampista d’ofici i actiu des de fa molts anys en les lluites socials a la ciutat de Barcelona

En què consisteix l'acció social de CGT Catalunya?

Molt resumidament, l'objectiu és socialitzar els conflictes laborals, treure'ls dels centres de treball i implicar-hi els moviments socials, la cultura popular o l'esport de base, perquè les lluites laborals esdevinguin una qüestió col·lectiva. I també portar els conflictes socials a dins del sindicat, integrant problemàtiques com el preu de l'habitatge o la lluita ecologista en els nostres llocs de treball. Les lluites pels drets laborals i socials no poden anar deslligades l'una de l'altra, perquè el subjecte a qui afecten és el mateix: la gent treballadora.

Com socialitzeu un conflicte laboral?

Més enllà de la via sindical o judicial, apostem per desgastar i estressar l'adversari. No només busquem generar un dany econòmic, sinó que també pressionem exposant públicament la imatge de l'empresa o l'administració. Bàsicament, plantem cara als explotadors i, al mateix temps, aixequem la moral de les plantilles en lluita, fent que el suport sigui popular. Per exemple, que l'equip local de futbol tregui una pancarta o que la colla castellera o l'associació de veïns publiqui un comunicat a favor d'una lluita.

Com es posiciona el sindicat davant la crisi climàtica que vivim?

Ens està costant introduir el discurs ecologista als centres de treball, sobretot en els sectors que se'n poden veure afectats, com la indústria o construcció. Ara fa un any, vam publicar l'informe "La Transició Ecosocial a Catalunya", on fem una proposta més treballada i seriosa de quins sectors han de créixer i quins s'han de començar a reduir. Per exemple, el sector primari i el processament d'aliments han de créixer per no dependre dels grans mercats. Els serveis públics com la sanitat, l'educació i el transport han de tornar a l'àmbit local. I sobretot, cal eliminar l'obsolescència programada dels sistemes productius. Hem de plantejar-nos el procés d'ajustament que vindrà amb la crisi mediambiental com una oportunitat per prendre el control de la producció i democratitzar-la.

Quines eines teniu per combatre el discurs de l'extrema dreta que relaciona les persones migrades amb delinqüència i saturació de les ajudes socials?

L'extrema dreta té un discurs hipòcrita. La realitat és que els interessa que les treballadores migrades no tinguin papers ni drets per a espremer-les al màxim. Per això, no els faciliten la regularització i, alhora, els acusen de no cotitzar i de viure de pagues. Tenim plans d'acció sindical per a persones sense papers o sense contracte, recollits al document "Que no et trepitgin", per denunciar aquests tipus d'explotació laboral i, de vegades, aconseguir la regularització per la via de l'arrelament laboral. Quan les plantilles s'uneixen per lluitar pels seus drets, tothom és igual. Potser aquest és el nostre millor antídoto contra el racisme. Aquí és on el sindicalisme pot ser una barricada contra el feixisme.

Les enquestes diuen que l'habitatge és la qüestió que més preocupa a la població avui. Com contribueix la CGT a enfrontar-se a aquest problema?

Com a organització anarcosindicalista, la nostra lluita va més enllà de l'àmbit del treball: l'habitatge ens travessa com a classe. Molts afiliats participen en sindicats d'habitatge i en els darrers anys aquesta lluita ha entrat de ple a la CGT. Algunes seccions sindicals introdueixen el debat a les empreses i tenim docents i educadores organitzades per la defensa d'un habitatge digne, bombers implicats en la plataforma Bomberos contra los desahucios, o treballadores municipals que promouen la plataforma A Cobert. Des del sindicalisme laboral lluitem per l'augment de salaris, però aquest ha d'anar acompanyat d'alternatives reals per frenar l'especulació. Si no, continuarem perdent poder adquisitiu per una altra banda i enriquirem encara més les elits. El sindicalisme ha d'aconseguir que la gent vegi igual d'injust que et congelin el salari cinc anys, que una pujada de 200 € en el lloguer. No podem continuar pensant com una societat de consumidors i només queixar-nos quan no podem gastar prou.

En el darrer congrés vau aprovar una comissió sobre cooperativisme. Quina relació teniu amb l'economia social i el món cooperatiu?

Aquesta comissió treballa en dues línies. D'una banda, apropar el cooperativisme al sindicalisme, atansant l'horitzó de l'autogestió a les seccions sindicals. Si un patró amenaça de tancar l'empresa, cal plantejar-se ocupar-la i convertir-la en cooperativa, com es va fer a l'Argentina durant la crisi del *corralito*. Per això necessitem el coneixement de l'economia social i solidària més anticapitalista. I, en segon terme, també volem que sigui un espai de mediació entre les cooperatives que vulneren drets laborals i els sindicats.

“Des del sindicalisme laboral lluitem per l'augment de salaris, però ha d'anar acompanyat d'alternatives reals per frenar l'especulació. No podem continuar pensant com una societat de consumidors i només queixar-nos quan no podem gastar prou”

Com feu que l'afiliació participi en aquestes lluites més socials?

De moltes formes. Organitzem escoles de primavera o d'estiu on, a part de formació sindical, posem sobre la taula debats polítics i socials. Quan va passar la dana, de seguida, l'afiliació es va organitzar i en pocs dies vam fer una vintena de viatges amb camions i furgonetes a València, amb tot el material recollit a les diferents seus del sindicat. I a part dels que hem anomenat, tenim diferents grups de treball com el d'internacionalisme, que treballa la solidaritat amb Palestina o el Kurdistan. I també tenim un grup antimasclista només per a homes per recollir el relleu feminista de les companyes i treballar-lo. A més, estem teixint una xarxa sindical densa al territori, amb 25 punts de referència, per construir i prefigurar una societat paral·lela en el màxim d'àmbits. No volem només resistir, també volem substituir aquest sistema cruel i inhumà.●

Foto: Tsun Ho

És el moment d'una contraofensiva sindical

Què ha suposat la inflació per a la classe treballadora? Què està passant amb els beneficis empresarials? Què implica per al sindicalisme? Per respondre-hi, CGT Catalunya, amb el Gabinet Socioeconòmic Confederal, ha elaborat l'informe “Erosió del poder adquisitiu a Catalunya i la necessitat de l'acció sindical”, que es presentarà pròximament

TEXT: **LORIÉN CIRERA, GABINET SOCIOECONÒMIC CONFEDERAL DE LA CGT**

En els últims tres anys, el salari mitjà real a Catalunya –és a dir, tenint en compte la inflació– ha caigut un 2,8%. Moltes empreses han aprofitat la inflació per ampliar marges, apujant preus sense incrementar els salaris proporcionalment. Tot i que la inflació s'ha moderat des del pic del 2022 i els salaris han recuperat part del terreny perdut, el poder adquisitiu continua sent inferior al d'abans d'aquesta data. A més, des del 2021, els preus del lloguer han augmentat més d'un 37% i han esdevingut un altre mecanisme de transferència de rendes cap al capital i les classes rendistes.

Aquest procés es produeix en un context de creixement econòmic, d'increments de beneficis i d'augment de l'ocupació. Això genera una paradoxa: mentre que moltes persones que ja treballaven a jornada completa, han perdut poder adquisitiu. D'altres, que abans estaven a l'atur, ara tenen feina o treballen més mesos l'any. Això redueix la pobresa extrema, però augmenta l'explotació: per la mateixa feina es cobra menys, mentre que els guanys del capital s'inflen.

L'informe desglossa aquesta evolució per sectors. Per exemple, en el de la construcció, els salaris han caigut un 6% des del 2019, mentre que els marges empresarials han pujat un 90% i els beneficis un 200%. A la indústria alimentària, els salaris només han crescut un 0,5%, mentre que els marges empresarials han augmentat un 21%. I en l'educació, les dades reflecteixen una pèrdua de poder adquisitiu del 7% en l'últim període, que se suma a les pèrdues sostingudes dels anys anteriors.

En definitiva, les dades d'aquest document confirmen la necessitat d'ampliar el conflicte i passar a l'ofensiva, com defensa la CGT. En els moviments socials és habitual fer servir proclames com “ja n'hi ha prou!” o “és el moment de respondre”. Però aquest cop no es tracta només d'un crit de mobilització: es tracta d'una realitat objectiva. Les condicions estan donades per contraatacar. Els beneficis empresarials han crescut de manera desmesurada, els salaris han caigut o estan estancats, i la reducció de l'atur facilita l'organització i el poder de negociació de la classe treballadora. Aprofitem-ho.●

**Una publicació de la 'Revista
Catalunya', de CGT Catalunya**

Coordinació 'Revista Catalunya'
Adrián Zarco Santiveri

Producció: La Directa, SCCL

Directa
www.directa.cat

C. Riera d'Escuder, 38,
nau 1, planta 1
08028 Barcelona

93 527 09 82 | 661 493 117
directa@directa.cat
directa.cat

Coordinació
Miriam Blázquez
Carla Benito

Coordinació de fotografia
Victor Serri

Edició de textos
Eloi Latorre

Correcció
Miriam Tijani

Maquetació
Gaizka Pagonabarraga